

ΑΓΑΠΕΣ

Γροικᾶς τὸ περιέλασμα μὲς τῆ νυχτιὰ ποῦ σβύνει
σᾶν ὄριου τραχυλάλημα π' ἀκράτητο πετᾶ,
κι ὄλα μου τὰ χρυσόνειρα συντρίμια γύρω ἀφήνει;
Εἶνε ἡ ἀγάπη μου ἡ παληὰ ποῦ μ' ἀποχαιρετᾶ.

Ἄκοῦς τὸ γλυκοτραγουδο ποῦ στῆς ἀνγῆς τὰ ρόδα
σᾶν ἀρμονία ἀνάλαφρη στὰ κρούσταλλα κυλᾶ;
τὸ δακρυσμένο πόνο σου καρδούλα μου προβόδα
εἶνε ἡ καινούργια ἀγάπη μου ποῦ μὲ χαμογελᾶ.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΛΒΑΝΙΑ

... Μονάχη, ἐμπήκα στὸ μυστήριο τοῦ δά-
σους. Στὸ περπάτημά μου ἔτριζαν τὰ πεσμένα
κλαριά· τὸ μακρὸ μου φόρεμα ἐκινουσε τὰ δρο-
σερὰ χορτάρια. Καθαρὰ ἀνηχοῦσαν οἱ λυγμοὶ μου.

Στὸν ἀκίνητον ἄερα μὲ ἀῦρα ἐφύσησε. Ἄ-
κουσθήκανε φωνές:

«Σὺ ποῦ γυρνᾶς πάνω σὲ σκοτισμένους δρό-
μους, κόρη σκλάβων, γιατί ἔρχεσαι νὰ ταράξεις
τὴν ἡσυχία μας, σ' αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ κι' αὐτὰ
τὰ πουλιὰ εἶνε βουβὰ; Σκυμμένη ἀπὸ τὴ θλίψη,
ξαπλώγεσαι στὰ πόδια μας, μᾶς ἐνοχλεῖς μὲ τοὺς
ρυθμοὺς τῶν στεναγμῶν σου. Ποιὰ εἶσαι σὺ, ποῦ
ἔρχεσαι ἀπὸ σκοτισμένους δρόμους, σὺ π' οὐδρα-
νὸς σοῦ εἶνε βαρὺς καὶ μισημένη ἡ γῆ;»

Μ' ἔπιασε τρόμος, γιατί ἦταν ἡ ψυχὴ τῶν δέν-
δρων ποῦ μὲ μιλοῦσε. Μὲς τὴ σκιά, ἀποκριθῆκα.

«Εἶμαι ἡ Γυρεντέρα, σᾶς ἀγαπῶ! Τὸ πρωτὶ, μετὸν ἡ-
λιο, λάμπετε τόσοπολὸ ποῦ πέφτω ναρκωμένη μπρο-
στά σας. Αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ λαμπράδα σας εἶνε λι-
γώτερη: νὰ βροῖσκεσθε ἄρά γε πιὸ κοντὰ στῆς ἀν-
θρόπινες ψυχές; Εἶμαι ἡ Γυρεντέρα ποῦ σᾶς ἀγαπῶ.

Θέλω νὰ χαθῶ μὲς τὴν ἀγκάλη σας!»

Ἔλα ἐσώπαιναν. Ἐφώναξα:

«Μεγάλα δένδρα, ἀκοῦστέ με, μιλήσετε! Κάθε
χαρὰ μᾶς ἀφήνει. Περιμένουμε μὲ φρίκη νὰ
χαθῆ ἡ ἐδνυχία ποῦ μᾶς ἔρχεται γιὰ μιὰ στιγμή.
Ναί! ἔτσι εἶνε ὅλη ἡ ζωὴ.

Ποῖς θὰ μᾶς παρηγορήσῃ; Χάνουμε ὅτι ἀ-
γαπᾶμε. Ποῖς θὰ μᾶς παρηγορήσῃ;

Κι' ἀποκριθῆκανε τὰ δένδρα:

«Τὸ ἄνθος πεθαίνει γιὰ νὰ ξαναγεννηθῆ. Ὡ

πληγωμένη Ὁμορφιά, ἄστατη Ὁμορφιά, τὶ θὲς
ἀπὸ μᾶς; Τὶ μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σᾶς
ποῦ ξεχάσατε τὴν Ἐδσπλαγγνία καὶ τὴν Ἀλήθεια,
ποῦ ζητε μὲ σάρκα καὶ μ' αἷμα, ποῦ φοβᾶσθε
τὸ Φῶς καὶ φεύγετε τὴ Μοναξιά;»

«Θὰ ζῶ μὲ τὴν ἐργασία ποῦ παρηγορεῖ, μὲ
τὴ δικαιοσύνη γιὰ ὅλη τὴ φύσι. Δὲν θὰ τρέφουμε
οὔτε μὲ σάρκα, οὔτε μ' αἷμα, ἀλλὰ μὲ μρωμένο
ἀλεῦρι, μὲ δυναμωτικὸ κρασί καὶ μὲ χρυσὸς καρ-
ποὺς τῶν δένδρων. Δὲν θὰ φορτώνω πιὰ τοὺς
ὄμους μου μὲ λόγια καὶ στολίδια ξένα, βαρειά
θὰ πεθάνω στὴ σκιά... Κυττάξετε: ἡ λύπη κα-
θόλου δὲν μ' ἐταπείνωσε, μ' ἐξήγειρε, μὲ πλησι-
άζει σὲ σᾶς. Δεχθῆτέ με στὴ γαλήνη σας!.. Ὡ
σεῖς ποῦ ἔχετε καὶ χαρίζετε τὴν ἄνεσι, σεῖς ποῦ
ζητε τώρα τόσα χρόνια, πάντα ξαναειωμένα, δὲν
εἶσθε ἡ ζωὴ τῶν περασμένων; ἡ ζωὴ τοῦ μέλλον-
τος; ἡ Ἀθάνατη ζωὴ; Δὲν εἶσθε ἡ Αἰωνιότης;»

Ξανά, ὁ δυνατὸς καὶ ναυοριστικὸς θόρυβος ἀ-
κούσθηκε: «Τὸ Σύμπαν ἀκούει κι ἀποκρίνε-
ται. Αἰώνια συνομιλεῖ ἡ Φύσις μὲ τὴ Ψυχὴ. Ἡ
Ψυχὴ μεταφράζει, φωτίζει. ὅτι λέγει ἡ ἄλλη—ἡ
πάλαι, αὐτὴ ἡ Φύσις, ἡ σκοτεινὴ, ἡ ἀκατά-
λειπτη, γίνεται σὰν νὰ μὴν ἦταν. Ὡ, πληγωμένη
Ὁμορφιά, ἄστατη Ὁμορφιά, αὐτὸ τὸ βράδυ, πιὰ,
ἐδρέψαμε τὴ ψυχὴ σου. Αὐτὸ τὸ βράδυ, λάμπεις ἀλή-
θεια μὲ τὴ χλωμάδα σου, γιατί εἶσαι ἡ ἀγνή Σκέψις.
Τὸ πνεῦμά σου ἀνεβαίνει στὲς θεῖες μασκορυφές,
σὰν τὸ νερό, ποῦ τραβᾷ ὁ ἥλιος, ἀνεβαίνει σ' αὐτόν.
Χάνεσαι μέσα μας· τὰ πόδια σου δὲν ἐγγίζουν
πιὰ τὴ γῆ· δὲν ἀκούεται πιὰ τὸ περπάτημά σου...»

(JEAN DORNIS)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ